

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B3-21Csp/60/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1321203964
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beata Farkašová
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2023:1321203964.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV konaní pred sudkyňou JUDr. Beatou Farkašovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, C. D., zast. advokátskou kanceláriou Sidor a partneri, s. r. o., Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, Bratislava, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia 600 eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 600 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v pomere úspechu 100%, o ktorej výške súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. a/Žalobca sa žalobou doručenu na bývalý Okresný súd Bratislava III dňa 07.07.2021 (od 01.06.2023 Mestský súd Bratislava IV) domáhal zaviazania žalovaného na zaplatenie sumy 600 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia a náhrady trov konania.

b/ Žalobca skutkovo žalobu odôvodnil tým, že dňa 28.04.2014 uzavrel so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500046569 (ďalej len „Úverová zmluva I“), Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500046570 (ďalej len „Úverová zmluva II“), Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500103021 dňa 12.05.2015 (ďalej len „Úverová zmluva III“), Zmluvu o revolvingovom úvere č. 85001036026 dňa 12.05.2015 (ďalej len „Úverová zmluva IV“), na základe ktorých poskytol žalovaný žalobcovi spotrebiteľské úvery. Uvedené spotrebiteľské zmluvy sa na podnet žalobcu stali predmetom súdneho prieskumu v konaniach pred býv. Okresným súdom Bratislava III č.k. 60Csp/14/2018 a č.k. 14Csp/14/2018, v ktorých konaniach bolo zistené že žiadna z Úverových zmlúv I, II, III, IV nebola uzavretá platne, v dôsledku čoho súd prejudiciálne určil, že predmetné Úverové zmluvy, resp. úvery z nich vyplývajúce sú bezúročné a bez poplatkov so súčasným uložením povinností žalovanému vydať vzniknuté bezdôvodné obohatenie zo Zmlúv. Preto nie je sporné, že žalovaný porušil práva žalobcu, keďže prvostupňové rozsudky boli potvrdené Krajským súdom v Bratislave pod č.k. 15CoCsp/8/2020 a 9CoCsp/25/2020, čím bol žalobca úspešný v uplatňovaní svojich práv. Dôvodnosť žaloby vo veci samej je daná tým, že žalobca splnil jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia – úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z., čo bolo potvrdené rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, 6Cdo127/2017 z 30.01.2019.

Rozhodnutia súdov ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením voči dodávateľovi. Zmyslom primeraného finančného zadostučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, okrem toho má aj preventívnu funkciu, ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, a má aj sankčnú funkciu, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne

odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto stačí, ak táto ujma tu je. Je bez právneho významu, či spotrebiteľovi ujma reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

c/ Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. môže zodpovedať výška finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Z Úverovej zmluvy I žalobcovi reálne (ak by zostal pasívny v bránení svojich majetkových práv) hrozila ujma 2.091,29 eur (celková čiastka splatná spotrebiteľom z tejto Zmluvy činila 3.375,54 eur - /mínus/ suma poskytnutého úveru 1.284,25 eur). Z Úverovej zmluvy II hrozila žalobcovi ujma 2.091,29 eur (celková čiastka splatná spotrebiteľom z tejto Zmluvy činila 3.375,54 eur - /mínus/ suma poskytnutého úveru 1.284,25 eur). Z Úverovej zmluvy III žalobcovi reálne hrozila ujma 1.629,12 eur (celková čiastka splatná spotrebiteľom z tejto Zmluvy činila 2.682,12 eur - /mínus/ suma poskytnutého úveru 1.053 eur). Z Úverovej zmluvy IV hrozila žalobcovi ujma 1.629,12eur (celková čiastka splatná spotrebiteľom z tejto Zmluvy činila 2.682,12 eur - /mínus/ suma poskytnutého úveru 1.053 eur). Celkovo teda žalobcovi hrozila ujma vo výške 5.811,70 eur, pričom reálna ujma žalobcovi vznikla najmenej vo výške 2.924,49 eur. S prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol, ako aj to, že žalovaný aj prostredníctvom zrážok zo mzdy v trvaní 3 rokov dosiahol aj plnenia, na ktoré v zmysle označených súdnych rozhodnutí nemal nárok, je suma 600 eur primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu.

d/ Výška primeraného finančného zadosťučinenia by mala byť primeraná závažnosti a mala by zohľadňovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva na strane toho, do ktorého práv bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol. Podľa žalobcu, pri ňom uplatňovanom nároku je potrebné prihliadnuť na to, že:

- žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor voči žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom, aby si žalobca chránil svoje majetkové práva,
 - žalobca sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre iných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že žalovaný s ako dodávateľ neopustí takého konania ako sa dopustil voči žalobcovi, (resp. nie v takej intenzite) voči iným spotrebiteľom,
 - zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a privodilo) ujmu žalobcovi v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru, a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu,
 - žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti,
 - žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu, kontaktoval žalovaného Predsoporovou výzvou o vydanie bezdôvodného obohatenia a Predsoporovou výzvou o mimosúdne riešenie nesporného nároku na primerané zadosťučinenie s cieľom vec vyriešiť mimosúdne, čo zo strany žalovaného zostalo bez odozvy,
 - je pritom známe, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv žalovaným, čo vyplýva z bohatej a dlhodobej rozhodovacej činnosti slovenských súdov a musí byť nastolená určitá prevencia vo vzťahu k porušovateľovi spotrebiteľských práv,
 - nekalé konanie žalovaného pri poskytovaní pôžičiek presadzovaním ekonomickej sily veriteľa a zneužitie postavenia odkázaného dlžníka nemôže byť akceptované z dôvodu, že takým konaním dochádza k poškodeniu práv spotrebiteľa.
- e/ Podľa žalobcu suma 600 eur plní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia : bude mať pre žalobcu dostatočný satisfakčný charakter, pre žalovaného bude mať dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálne a aj generálnej prevencie a pre žalobcu bude odmenou, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale pustil sa s ním do sporu.

2. Žalobca na preukázanie dôvodnosti nároku k žalobe pripojil listinné doklady: rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 14Csp/14/2018-143 zo dňa 18.05.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 9CoCsp/25/2020-208 zo dňa 20.05.2021, rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 60Csp/14/2018-184 zo dňa 24.09.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 15CoCsp/8/2020-256 zo dňa 24.02.2021, potvrdenie zamestnávateľa žalobcu o realizovaní zrážok z mzdy zo dňa 14.02.2019.

3. a/ Žalovanému bola žaloba doručená riadne dňa 18.08.2021, pričom tento žalobu žiadal zamietnuť z dôvodu, že táto neobsahuje žiadne skutočnosti preukazujúce vznik nároku na finančné zadosťučinenie, tvrdený nárok je nedôvodný a navyše žalovaný namietol premlčanie uplatneného nároku.

Podľa žalovaného, z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že predpokladom uplatnenia nároku na finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovené zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa. Žalobca v žalobe neoznačil, aké porušenie práva alebo povinnosti je základom, z ktorého odvodzuje základ tvrdeného nároku.

b/ Žalovaný zároveň namietol premlčanie predmetného nároku žalobcu, nakoľko žalobcovi nebránila žiadna prekážka v uplatňovaní tvrdeného nároku už v žalobách podanej na súd v roku 2018 na Okresnom súde Bratislava III č.k. 14Csp/14/2018, 60 Csp/14/2018, ktoré konania začali 28.02.2018, resp. v priebehu daných konaní. Uplatnené právo sa teda mohlo vykonať prvý raz už 28.02.2018, kedy začala plynúť premlčacia doba, ktorá uplynula najneskôr 3 roky po podaní daných žalôb. Žalovaný dal do pozornosti časť odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č.k. 6Cdo/127/2017 týkajúce sa nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súčasne s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy“. Význam satisfakcie ako určitého odčinenia je rozdielny aj z tohto pohľadu, či sa uplatňuje aktuálne v dobe neoprávneného zásahu alebo s výrazným časovým odstupom.

4. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol:

- a/ k popieraniu žalovaného splnenie podmienok pre uplatnenie nároku práva z primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. :žalobca poukázal na výklad z rozsudku NS SR č.k. 6Cdo /127/2017 zo dňa 30.01.2019 v tom smere, že „jedínym predpokladom ktorý cit. ust. vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenie treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje“. „ Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky finančného zadosťučinenia zohľadniť. Jedínym kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy“. Žalobca preukázal pripojením právoplatných rozhodnutí OS Bratislava III č.k. 60Csp /14/2018 a 14Csp/14/2018, že súd v jeho prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšku označil v žalobe o primerané zadosťučinenie ako reálne vzniknutú ujmu na jeho strane. Je neprijateľné, aby veriteľ neposkytol zmluvne dohodnuté plnenie, ako to urobil žalovaný pri poskytnutí predmetných úverov žalobcovi, keď zmluvne dohodnuté úvery krátil o poplatky a úročil neposkytnuté plnenie prostredníctvom zmluvnej podmienky, ktorú sám naformuloval. V dôsledku tohto nesprávne určil RPMN a celkovú výšku spotrebiteľského úveru.

Účelom práva na primerané finančné zadosťučinenie je postih za porušenie práva a poškodenie záujmu spotrebiteľa, ako aj dosiahnutie odradzujúceho účinku, aby dodávateľ nepoužíval neplatné a nekalé zmluvné podmienky,

- b/ k tvrdeniam žalovaného, že žaloba neobsahuje žiaden dôvod alebo spôsob, ktorý by požadovanú sumu 600 eur odôvodnil : z rozsudku NS SR č. 6Cdo/127/2017 zo dňa 31.01.2019 vyplýva, že zákonodarca pri uplatňovaní nároku na primerané finančné zadosťučinenie uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Pre rozsah finančného zadosťučinenia zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Žalovaný žiadal od žalobcu zaplatiť nároky z neplatných zmluvných podmienok, čím poškodzoval záujmy žalobu a jeho spotrebiteľské práva a preto by bolo primerané, logické a spravodlivé, aby výška primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala z ujmy hrozacej spotrebiteľovi. K celkovej povahe nároku žalobca uviedol, že nielen NS SR v rámci rozhodovacej praxe opakovane potvrdil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná

pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov aj s poukazom na čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku má právnu silu noriem verejného poriadku. Žalovaný okrem iného poukázal na to, že spôsob zásahu je uvedený priamo v rozhodnutiach súdu OS Bratislava III, ktorý jasne vyslovil porušenia zákona č. 129/2010 Z.z., neprijateľnosť zmluvnej podmienky (absencia podstatných náležitostí, t.j. klamlivé informácie poskytnuté spotrebiteľovi vo vzťahu k vlastnému spotrebiteľskému úveru. Časové trvanie závadného konania veriteľa, ktorý pri dojednávaní spotrebiteľských zmlúv nekonal v súlade so zákonom vyplýva priamo z rozsudkov OS Bratislava III, že uvedené Úverové zmluvy I, II, III, IV, pričom až do roku 2020 a 2021 žalobca znášal vadné konanie žalovaného, t.j. viac ako 5 rokov.

- c/ k námietke premlčania žalobca uviedol: podmienkou úspešného uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie práva na príslušnom súde, teda musia byť kumulatívne splnené podmienky uplatnenia a úspešnosti, pričom úspešnosť je daná právoplatnosťou v zmysle obsahu rozhodnutia o porušení práv spotrebiteľa, preto premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, ako je konanie právoplatne skončené. V konaní pred OS Bratislava III č.k. 60Csp/14/2018 bolo o nároku žalobcu právoplatne rozhodnuté až rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 15CoCsp/8/2020-256 dňa 24.02.2021 a v konaní č.k. 14Csp/14/2018-143 bolo o nároku žalobcu právoplatne rozhodnuté až rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 9CoCsp/25/2020-208 dňa 20.05.2021, ktorým rozhodnutím bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie, v ktorom žalobca ako spotrebiteľ úspešný nebol a preto je logické, že až na základe zmeňujúceho rozhodnutia došlo k naplneniu základného predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutia Krajského súdu (ďalej len „KS“) Prešov č.k. 2Co/137/2016j zo dňa 24.05.2017, KS Košice č.kk. 1Co/704/2015 zo dňa 18.01.2017, rozhodnutia KS Prešov č.k. 8CoCsp/42/2020 zo dňa 24.06.2021, č.k. 8CoCsp/39/2020 zo dňa 24.06.2021, č.k. 23CoCsp/13/2020 zo dňa 20.05.2020, č.k. 23CoCsp/44/2020 zo dňa 20.05.2020. Preto žaloba bola podaná v rámci trojročnej premlčacej doby.

5. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uviedol, že práve s poukazom na §3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a rozhodovaciu prax NS SR nie je možné akceptovať tvrdenia žalobcu, kedy sa právo na primerané finančné zadosťučinenie mohlo uplatniť prvý raz. V rozhodnutí NS SR č.k. 6Cdo/127/2017 sa uvádza: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy“. Z tohto vyplýva, že žalobca mohol uplatnené právo vykonať prvý raz už 28.02.2018 pri podávaní žalôb v konaniach pred OS Bratislava III č.k. 14 Csp/14/2018 a 60Csp/14/2018.

Podľa žalovaného žalobca nepreukázal ani hmotnoprávne podmienky preukazujúce uplatňovaný nárok s poukazom na rozsudok KS Trenčín č.k. 19Co/110/2019 zo dňa 15.07.2020: „Samotná skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala niektoré podstatné náležitosti podľa zákona, síce v širšom zmysle možno označiť ako porušenie povinnosti uviesť v zmluve náležitosti podľa zákona, nejde však o porušenie výslovne formulovanej povinnosti dodávateľa (zákon o spotrebiteľských úveroch to uvádza ako náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie ako povinnosti dodávateľa – veriteľa) a čo je podstatné, tento nedostatok sankcionuje zákon o spotrebiteľských úveroch bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

6. Súd pojednával a rozhodol na pojednávaní dňa 05.09.2023 v neprítomnosti sporových strán v zmysle § 180 CSP, ktoré strany mali predvolanie na pojednávanie riadne vykázané, lehotu na prípravu pojednávania mali zachovanú, obe strany sa z neúčasti na pojednávaní ospravedlnili a žiadali rozhodnúť v ich neprítomnosti. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dokladmi špecifikovanými v bode 2 odôvodnenia tohto rozsudku, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

7. Medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom boli dňa 28.04.2014 uzavreté dve zmluvy: Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500046569 (ďalej len „Úverová zmluva I“), Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500046570 na základe žiadosti žalobcu, na základe ktorých žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi pri každej zmluve úver vo výške 1.500 eur, ktoré úvery sa žalobca zaviazal splácať v dohodnutých termínoch a splátkach. Na bývalom Okresnom súde Bratislava III prebiehalo na návrh žalobcu voči žalovanému od 28.02.2018 konanie o zaplatenie sumy 2.437,40 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 60Csp/14/2018-184 zo dňa 24.09.2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 15CoCsp/8/2020-256 zo dňa 24.02.2021, právopl. 24.02.2021, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.437,40 eur s príslušenstvom, keď mal za preukázané, že medzi sporovými stranami nedošlo k platnému uzavretiu Zmlúv o úvere I a II z dôvodu, že žalovaný ako veriteľ neprijal návrh žalobcu

ako dlžníka bez výhrad a zmien, keďže údaje o schválenom revolvingovom úvere, ktoré vypíňal žalovaný, obsahovali odlišné údaje oproti návrhu žalobcu v bode 5 v označené RPMN a predpokladanej RPMN, bol uvedený údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania, ktorý žalobca v návrhu neuvádzal, a to v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda sa jednalo o nový návrh. Žalovaný uvedením inej hodnoty RPMN v Zmluvách I a II oproti návrhu žalobcu znemožnil žalobcovi ako spotrebiteľovi získať objektívne informácie o podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje, preto takýto postup žalovaného pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi zavádzajúco a máťúco. Navyše výška RPMN v uvedených Zmluvách o úvere I a II bola uvedená v nesprávnej výške. Súd priznal žalobcovi rozdiel medzi zaplatenou sumou z oboch úverov 5.078,05 eur a sumou, ktorú mal splatiť 2.437,40 eur, t.j. prevyšujúcu sumu 1.284,25 eur uhradenou na úkor žalobcu žalovanému.

8. Medzi žalobcom a žalovaným boli dňa 12.05.2015 uzavreté dve zmluvy: Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500103021 (ďalej len „Úverová zmluva III“), Zmluva o revolvingovom úvere č. (ďalej len „Úverová zmluva IV“), na základe ktorých sa žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi pri každej zmluve úver vo výške 1.1.170 eur, ktoré úvery sa žalobca zaviazal splácať v dohodnutých termínoch a splátkach. Na bývalom Okresnom súde Bratislava III prebiehalo na návrh žalobcu voči žalovanému od 28.02.2018 konanie o zaplatenie sumy 487,09 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 14Csp/14/2018-143 zo dňa 18.05.2020 v spojení so zmeňujúcim rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 9CoCsp/25/2020-208 zo dňa 20.05.2021, právopl. 16.06.2021, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 187,09 eur s príslušenstvom, keď mal za preukázané, že medzi sporovými stranami nedošlo k platnému uzavretiu Zmlúv o úvere III a IV z dôvodu absencie akceptačného prejavu vôle dlžníka, keďže žalobca dva krát požiadal na formulárovom tlačive žalovaného o poskytnutie úveru s vymedzením konkrétnych zmluvných podmienok v zmysle § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý návrh nebol žalovaným prijatý, ale žalovaný na tých istých formulárových tlačivách vyznačil odlišné podmienky úveru, čo možno vyhodnotiť ako odmietnutie návrhu a a vznik nového návrhu žalobcu na uzavretie zmluvy o úvere adresovaného žalovanému za žalobcom špecifikovaných podmienok, ktorý protinávrh nebol žalobcom prijatý. Konštrukcia uzatvárania zmlúv, ako vo svojich typizovaných formulárových Zmluvách vyprodukoval žalovaný nezodpovedá zákonu podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je v neprospech spotrebiteľa a v prípade hypotetického vzniku zmluvy by bolo neplatné podľa § 54 Občianskeho zákonníka a predstavovali by neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže Zmluvy o úvere III a IV neboli uzavreté platne, nevznikli ani na ne nadväzujúce Zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 12.02.2015. Súd žalobcovi teda priznal rozdiel medzi zaplatenou sumou z oboch úverov 2.106 eur a poskytnutou sumou z úverov 1.106 eur (2x1.053 eur), t.j. sumy 487,09 eur, o ktorú sumu sa žalovaný bezdôvodne obohatil podľa § 451 Občianskeho zákonníka.

9. Z potvrdenia zamestnávateľa žalobcu zo dňa 14.02.2019 súd istil, že v prospech žalovaného boli realizované zrážky zo mzdy žalobcu v celkovej výške 9.254,60 eur.

10. Predsporovou výzvou – primerané finančné zadostučinenie zo dňa 24.06.2021 vyzval právny zástupca žalobcu žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600 eur vzhľadom k okolnostiam zmluvného vzťahu zo Zmlúv o úvere I, II, III, IV, súdom priznanej sume bezdôvodného obohatenia .

11. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č.250/2007 Z.z., každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané

finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

12. Žalobca ako spotrebiteľ sa podanou žalobou domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 600 eur. Po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 (kde Najvyšší súd SR jednoznačne konštatoval, že jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi; žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje) súd dospel k záveru, že preukázanie nemajetkovej ujmy (ktorá by mala byť kompenzovaná primeraným finančným zadosťučinením) nie je potrebné. Nie je potrebné ani preukazovanie úmyslu dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť. Žalobca by však mal preukázať naplnenie predpokladov podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z..

13. Pre posúdenie základu predmetu sporu (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia) bolo preto podstatné, či sú splnené zákonné predpoklady pre požadované priznanie nároku, a to, či si spotrebiteľ uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, a či bol úspešný. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

14. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania je zrejmé, a táto otázka nebola medzi stranami sporu sporná, že žalobca sa v osobitnom súdnom konaní v pozícii žalobcu domáhal ochrany svojich práv v súvislosti s predmetnými Zmluvami o revolvingovom úvere I, II, III, IV, v ktorých veciach bolo rozhodnuté Okresným súdom Bratislava III rozsudkom č.k. 60Csp/14/2018-184 zo dňa 24.09.2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 15CoCsp/8/2020-256 zo dňa 24.02.2021 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 14Csp/14/2018-143 zo dňa 18.05.2020 v spojení so zmeňujúcim rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 9CoCsp/25/2020-208 zo dňa 20.05.2021, z ktorých rozhodnutí vyplynul záver, že veriteľ (žalovaný) pri poskytovaní úveru žalobcovi postupoval v rozpore s ustanoveniami § 53 a § 54, § 43c ods. 1, § 44 od. 1 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho všetky Úverové zmluvy sú neplatné a žalobcovi bolo priznané voči žalovanému vydanie vzniknutého bezdôvodného obohatenia z týchto zmlúv vo výške 284,25 eur s príslušenstvom a 487,09 eur s príslušenstvom. Žalobca tak splnil predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. V uvedených konaniach bolo teda preukázané, že veriteľ porušil svoje povinnosti pri uzatváraní predmetných zmlúv, v dôsledku čoho sa konaním žalovaného stali predmetné Zmluvy neplatné (bližšie špecifikácia v bodoch 7,8 odôvodnenia tohto rozsudku). V dôsledku neakceptovateľného postupu dodávateľa pri prijatí návrhu na uzavretie Zmlúv o úvere I, II, III, IV zaplatil žalobca podstatne viac, než bolo jej povinnosťou. Zo strany žalovaného teda došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi, spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru, a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu. Táto skutočnosť sa odzrkadlila nepriaznivo v jeho majetkovej sfére, ale vznikla mu aj nemajetková ujma. Žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo a domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdnych konaní (prvoinštančných i odvolacích trvajúcich od 28.08.2018 do roku 2021, ktoré určitým spôsobom zasahovali do bežného života spotrebiteľa a boli spôsobilé mu privodiť ujmu vo forme strachu, či nepríjemných pocitov. Je výlučne chybou žalovaného, že nepredkladá spotrebiteľom formulárové produkty s právne súladným obsahom a jeho interpretácia, keď sa vkladá do pozície poškodeného, nemá právny ani racionálny základ. Žalovaný nepristúpil k

dobrovoľnému plneniu súdom uložennej povinnosti, s čím boli spojené ďalšie kroky žalobcu domôcť sa už priznaného nároku právoplatným rozhodnutím.

Žalobca bol povinný plniť viac, ako žalovanému v súlade so zákonom patrilo, a po dobu, dokiaľ nedošlo k vydaniu bezdôvodného obohatenia žalovaným žalobcovi, vznikla žalobcovi škoda minimálne v rozsahu možného zhodnotenia týchto finančných prostriedkov s ktorými nemohol po dobu, po ktorú boli zadržované žalovaným, žiadnym spôsobom nakladať, či už ich použiť na zabezpečenie vlastných potrieb, zhodnotenie svojho majetku alebo vytvoriť z nich úspory a tieto zhodnotiť získaním úroku.

15. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť, len primeranosť. Je na úvahe súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Výška finančného zadosťučinenia 600 eur je vzhľadom na skutkové okolnosti tohto prípadu primeraná a bude viesť žalovaného ako silnejšiu zmluvnú stranu nezneužívať jeho dominantné postavenie v právnom vzťahu a k takému konaniu a správaniu, aby nedochádzalo k porušovaniu práv spotrebiteľa. Súd zistil, že zo strany žalovaného došlo k závažnému a hrubému zásahu do práv žalobcu a nemôže byť pochybnosť o tom, že výška primeraného zadosťučinenia v sume 600 je skutočne symbolickým zadosťučinením za to, že žalobca bol najmenej 5 rokov vystavený takým nekalým praktikám, ktoré nemajú obdobu v rámci postupov iných podnikateľov - veriteľov v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov na území SR. Uviedol, že pri určovaní výšky primeraného zadosťučinenia sa prihliada na funkciu daného inštitútu (satisfakcia, sankcia, prevencia a pod.) na celkovú povahu, intenzitu a spôsob zásahu, časové trvanie závažného konania veriteľa, ktorý pri (a v priebehu jej trvania) dojednávani spotrebiteľskej zmluvy nekonal v súlade so zákonom, závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, finančnej situácie osoby, do ktorej práva bolo zasiahnuté, a v rozsahu nepriaznivých následkov a subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Súd konštatoval, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu už viac ako 10 rokov má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno očakávať, že sa vo vzťahu k nemu bude správať poctivo. Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že uvedením odlišných údajov v predmetných Zmluvách o úvere I, II, III, IV ako žiadal na základe Žiadosti žalobca, neakceptoval jeho návrh a požiadavky a že sa nemôže jednať o prijatie návrhu v zmysle § 43c Občianskeho zákonníka a jeho bezvýhradnú akceptáciu zo strany veriteľa – žalovaného bez toho, žeby sa nejednalo o novú zmluvu s doplnením do návrhu Zmlúv údajov podľa svojvoľie žalovaného, nepodpísanú a žalobcom. Pre určenie hranice maxima a minima výšky finančného zadosťučinenia za východiskový bod možno považovať ujmu žalobcovi reálne hroziacu, t.j. suma 5.811,70 eur ako strop finančnej satisfakcie vypočítaná ako súčet sumy, ktorá bola zrážkami zo mzdy zrazená a celkovo žalobcom splatená, čo je viac, ako bol zmluvne žalobca zaviazaný k celkovej čiastke zaplata, po odpočítaní sumy reálne poskytnutej. Spotrebiteľ bol v zásade postihnutý dvakrát z dôvodu, že nielenže by zaplatil odplatu z neplatných Zmlúv, ale pokiaľ by bol pasívny, nikdy by z vlastnej iniciatívy nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie. V riešenej veci ide teda o sumu 1671.34 eur. Spotrebiteľ bol však aktívny, vyhľadal si právneho zástupcu a bránil svoje práva. Za hraničný bod možno považovať reálne vzniknutú majetkovú ujmu, a to je súdom priznaná výška bezdôvodného obohatenia, t.j. 1.671,34 eur. Východiskový bod potom predstavuje merateľný rozsah hroziacich nepriaznivých následkov zásahu v časovom trvaní až do právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo spotrebiteľovi priznané bezdôvodné obohatenie a hraničný bod merateľný rozsah reálne spôsobených nepriaznivých následkov. Spôsob zásahu bol priamo obsiahnutý v právoplatnom rozhodnutí, kde súd jasne vyslovil porušenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu je nepochybne preukázateľný. Spotrebiteľ vyhľadal právneho zástupcu, pred začatím predchádzajúceho sporu mal snahu v podobe predsporovej výzvy urovnať spornú situáciu s veriteľom a pre bezvýslednosť musel iniciovať spor, v ktorom bol spotrebiteľ zjavne úspešný a v ktorom veriteľ až do rozhodnutia vo veci samej tvrdil nezávadnosť svojho produktu. Po právoplatnosti a pred iniciovaním sporu v tejto veci spotrebiteľ opätovne sa snažil svoje nároky diskutovať so žalovaným, v snahe neprodukovať ďalší spor a napriek tomu k vydaniu bezdôvodného obohatenia nedošlo. Žalobcu by nebolo možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku práve z dôvodu, že tento výsledok závisel v danom spore od úvahy súdu. Nep priznanie finančného zadosťučinenia ani v takej minimálnej výške, ako sa domáha žalobca v tejto veci, by znamenalo nielen postup v rozpore so zákonom, ale aj priame podporovanie podnikateľských subjektov v tom, aby aj naďalej porušovali právnu úpravu, keďže to najhoršie, čo by sa mohlo žalovanému stať, by bola povinnosť vrátiť nezákonne získané finančné prostriedky, žiadna sankcia alebo iné plnenie, t.j. žiadne finančné zadosťučinenie, by totiž žalovanému nehrozilo. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je, o. i. mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu ku dodávateľovi od upustenia recidívy porušenia

spotrebiteľských práv, suma finančného zadosťučinenia 700 € je plne opodstatnená s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnom prípade spotrebiteľovi nielen hrozilo, že žalovaný od neho na základe zmluvy sa bude domáhať plnení nad rámec istiny, na ktoré nemal nárok, ale k takémuto postupu reálne došlo. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi satisfakciou za stav, ktorý žalobca musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou potihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal.

Súd má teda za to, že výška finančného zadosťučinenia 600 eur je vzhľadom na skutkové okolnosti tohto prípadu primeraná a bude viesť žalovaného ako silnejšiu zmluvnú stranu nezneužívať jeho dominantné postavenie v právnom vzťahu a k takému konaniu a správaniu, aby nedochádzalo k porušovaniu práv spotrebiteľa, z ktorého dôvodu súd v zmysle citovaných zákonných ustanovení rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I tohto rozsudku a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

16. Čo sa týka námietky žalovaného týkajúcej sa premlčania nároku žalobcu z dôvodu, že tento si svoj nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia mohol prvý raz uplatniť pri podaní žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 28.02.2018, a teda trojročná premlčacia doba mu uplynula 28.02.2021, pričom žalobu o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podal na súd až 07.07.2021, súd sa s touto námietkou nestotožňuje. Predpokladom na uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie na súde je úspešné uplatnenie práva, pričom žalobca sa o úspešnosti uplatneného práva o vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorých sa skúmali splnenie podmienok porušenia práv alebo povinností zákona o ochrane spotrebiteľa prejudiciálne, dozvedel až po právoplatnosti rozsudkov Okresného súdu Bratislava III rozsudkom č.k. 60Csp/14/2018-184 zo dňa 24.09.2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 15CoCsp/8/2020-256 zo dňa 24.02.2021 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 14Csp/14/2018-143 zo dňa 18.05.2020 v spojení so zmeňujúcim rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 9CoCsp/25/2020-208 zo dňa 20.05.2021, odkedy začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Keďže žalobca podal žalobu č.k.B3-60/2021 na súd dňa 07.07.2021 v rámci trojročnej premlčacej doby, nárok žalobcu tak premlčaný nie je podľa § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto vznesená námietka premlčania žalovaným je nedôvodná.

17. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému náhradu trov konania v pomere úspechu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté tunajším súdom po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia (§ 37 ods. 3) (ďalej len „oprávnený“). Oprávnený môže podať návrh na vykonanie

exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 1, 2 Exekučného poriadku). Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z. z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z. z.).